بھرے بھڑولے
پنجابی کلام
واصف علی واصف

نعت

توں سلطان زمانے بھر دا میں بَردے دا بردا
فِکر عذاباں دے وِچ بُھلیا رَستہ تیرے گھر دا

تیری نعت نوں غزل بناندا دل سی ڈاہڈا کر دا
دسّن والی گل نئیں کوئی کاسہ نئیں پیا بھر دا

ساڈی دھرتی نظر کرم دی ہے محتاج قدیمی
ساڈی فریاداں نوں مولا بخشو فیض اثر دا

جتھے نعت نبیؐ دی ہووے، اوتھے اوس دا جلوہ
چھوٹی وڈی نعت نہ ہُندی، پیش کرو جو سر دا

کِنّے لکھ کروڑ سوالی دَر تیرے تے آون
واصفؔ وی دسنیک کہاوے تیرے نور نگر دا

الف اللہ دی رمز انوکھی، عقلاں نال ناں رل دا
عقلاں والا مرد وچارا نامحرم منزل دا
اللہ نیڑے ہوندا اے جد سجدہ ہووے دل دا
واصفؔ یار اللہ نوں لبھنا کم نئیں عاقل دا

ب بزار وکاندا یوسف آپے مالک گھر دا
ویکھن والے ویکھ نہ سکدے یوسف دل دلبر دا
یاد زلیخا مصر لیائی تے آیا ڈِگ دا مر دا
واصفؔ یار مَیں اُس دے صدقے جو بردے دا بردا

پ پردیسی کدتک رہنا آخر دیس سدھانا

ایہہ دُنیا دن چار دا میلہ اج آوے کل جانا

بابل دا گھر ریت دا کوٹھا تیرا دُور ٹھکانا

واصفؔ یار ہنیریوں نکلے جوں مٹی چُوں دانا

ت تارے روندے چن نہ مِلیا تارے بازی ہارے

مِلیا چن تے لُک لُک جاندے تارے شرماں مارے

یار دا جلوہ لبھدے لبھدے سوں گئے کئی وچارے

واصفؔ یار جگا کے مِل دا او ڈوبے او تارے

ٹ ٹُردیاں ٹُردیاں عمر وہائی اجے وی یار نہ مِلیا

دلبر مِل دا تاں کُجھ کھِل دا دل دا پھُل نہ کھِلیا

شاہ رگ دے وچ یار دا ڈیرا، جگ بُھولا کیوں بُھلیا

واصفؔ یار دی زلف دا گُنڈل مرشد باہجھ نہ کھُلیا

ث ثبوت نہ منگو میتھوں نظر کرم کد ہوئی
مَیں جاناں او دلبر جانے غیر نہ جانے کوئی
مَیں مسکین پُرانا خادم کس در ملی نہ ڈھوئی
واصف یار نے نظر جو کیتی واصف واصف ہوئی

ج جواب سوال نہ پُچھو کیہہ ہے روگ اساڈا
دل دا روگ او دلبر جانے جھگڑا کی تُساڈا
آپ ہسّے تے آپ ای رووے آپ توں آپ بنے ڈاڈھا
واصف یار جُدائی چنگی کیہہ گیا یار اساڈا

ح چارے پاسے دُھماں پیّاں آیا یار قدیمی
اکھ ہووے تے ویکھو ہر دم اوس دی شان رحیمی
چنگا مندا کجھ نہ پُچھے شرط فقط مسکینی
واصف یار منافق مارے باقی سب کریمی

ح حضوری ہر دم دل دی سر سجدے کی دھرناں
اوس دے نام جوایا سانوں اوس دے نام توں مرناں
اوس دی یاد خزانہ کافی پلیے نوں کی کرناں
واصف یار نماز پڑھائی ہور اساں کی پڑھناں

خ خبر لیاوو دلبر دی، دل روندا آہاں بھر کے
دل دے اندر دلبر رہندا لبھدا اے مر مر کے
شاہ حسینؑ نوں مولا ملیا ویکھیا نیزے چڑھ کے
واصف یار نے جت لئی بازی چپ کر کے تے ہر کے

د درود سلام کروڑاں جس دی شان ہے عالی
ساوا روضہ نظریں آیا جیوے باغ دا مالی
باغ اُمت دا ساوا ہویا دِتی یار وکھالی
واصف یار مرن توں پہلے مرناں گل نرالی

ذ ذکر فکر اذکار بتھیرے کیتے اُچے نیویں
اوس دا ناں سے اپنا ذاکر "میں" مرے تاں جیویں
راہ فراق دا واصل باللہ شالا محرم تھیویں
واصفؔ یار نیں کفنی پائی توں کی بیٹھا سیویں

ر رات اے منزل، دن مسافر، دونویں پچھے آ گئے
اک یاد کرے اک یار دا جلوہ گل ایہہ ہتھ نہ لگے
مُونجھ فرید نیں روہی گاہی کالے دھولے بگے
واصفؔ یار نوں دُور کی لبھنا نیڑے ای شاہ رگے

ز زور کروتے او زور آور سر سٹو تے سر مِل دا
دل دیاں گلاں ہونٹھ کی بولن دل محرم ہے دل دا
تھل دا راہی روندا جاندا تے بھلا عالم کھل دا
واصفؔ یار دی یاد پیالہ پی شراب وصل دا

س سارے جھگڑے مُک گئے جس دم کلمہ یار پڑھایا
تارے آئے نیندر لے کے، سُورج آن جگایا !
مذہب مُہتے تے دین اکلھا، ایہہ سوہنے فرمایا
واصفؔ یار نے جلوہ دے کے جھیڑا سب مُکایا

ش شوق چراغ جلاؤ دل وچ ہوون دُور ہنیرے
جتھے شوق دے دیوے بلدے چانن چار چوفیرے
شوق دی منزل ہر منزل توں اَگے ہور اگیرے
واصفؔ یار چلو چل ویکھے جتھے شوق دے ڈیرے

ص صبر دی صورت کوئی ناں اگ لگی چو پاسے
اپنے یار یاراں نُوں مارن لیڈر مارن ہاسے
اُچیاں لمیاں گلاں کر دے ٹُر دے نیں ہکواسے
واصفؔ یار نظر دا شربت پی کاسے تے کاسے

ط طریقت آپ شریعت نام نویں کیوں رکھیے
اللہ مالک اللہ خالق کی ہوا نوں چکھیے
کالی کملی والا مالک کُنتُ نال ہی رکھیے
واصفؔ یار شہید نمازی کی جانن وکھو وکھیے

ظ ظروف محبتاں والے بنے بنائیے آون
بُوترابی شان ایہناں دی اکھاں دے وِچ ساون
دل دے زخم پُرانے تک دے کی حکیم دساون
واصفؔ یار دی میم دے گُنڈل سارا جگ پھساون

ع عبور ضرور اے سانوں پر سمندر ڈونگھے
دل دی کشتی دل مسافر مِل دے دلبر ڈونگھے
سیپ دے اندر موتی مِلدے مِلدے مر مر ڈونگھے
واصفؔ یار نیں رمز پچھاتی ڈُبّنے تر تر ڈونگھے

غ غافل نیں اکھاں بنھیاں نظریں آن ہنیرے

پیسہ پیسہ جوڑیاں اوس نیں بنک لگائے ڈیرے

عقل دی گل نہ سُن دا جاہل مارو سو سو پھیرے

واصفؔ یار ایہہ اکھاں کُھل سن موت ہوسی جد نیڑے

ف فرید تھلاں دا راہی روہی روہی رونْدا

یار دی یاد جگا کے رہندی کیہہ جانے جو سونْدا

عاشق رونْدے چنگے لگ دے نہ رووَن کجھ ہونْدا

واصفؔ یار نوں رو کے ملیا، ہُن کیوں مل کے رونْدا

ق قوالیاں وَدھ وَدھ سُندے رہندے نیں ہتھ خالی

خالی ساقی تے جام وی خالی تے کاسہ آپے خالی

نام رکھاون آقا والے در در پھرن سوالی

واصفؔ یار نے اکھ ملائی اندر باہر قوالی

ک کتاباں لکھ لکھ بھر دے پُچھو ایہہ کی کہندے

اج توں پہلے کتھے وسدے تے کتھے سن اے رہندے

اے تاں مینوں پاگل دسدے سچی گل نہ سہندے

واصف یار اے مذہبی بندے بندیاں نال پئے کھہندے

ل لیکھ تے ویکھ او جوگیا وے کیہہ ملنا سی کیہہ مل گیا

اسی لبھدے کیہہ سال کیہہ ملیا اکھاں ملیاں تے ہتھاں جیوں دل گیا

دین والے دی مرضی دا کھیل اے سب کیتی نظر تے غنچہ کھل گیا

واصف یار نوں فیض قلندری اے نعرہ ماریا عرش وی ہل گیا

م ماں آکھے میری رات دا چانن مَیں واری مَیں واری

باپ آکھے میرے دل دا سورج ساڈی دھی پیاری

چل دھیے سسرال نوں جاناں آکھن وارو واری

واصف یار ہے جِت اوسے دی جس نے بازی ہاری

نوں نماز عشق نال پڑھدا، پڑھ دا نیزے چڑھ کے
وصل فراق توں عشق اگیرے آیا ازلوں پڑھ کے
مر کے جینا، جی کے مرنا، تے کی کرنا اے ڈر کے
واصف یار حسن دیاں فوجاں آئیاں گھوڑے چڑھ کے

و واصف مُڈھ قدیم دا بردا اج دی گل نہ کر دا
ایہہ "الست" نوں ڈھونڈن چلیا نہ ڈھونڈے تے مر دا
ایس دے راز انوکھے دِسدے جتی بازی ہر دا
واصف یار نے سبق پڑھایا، او جیوندا جو مر دا

ہ ہزاراں عالم مل کے کی دسن میں کیہڑا
مَیں ویکھاں او ویکھ نہ سکدے ایسے گل دا جھیڑا
اکھ نہ کھُلے تے رات ہنیری سُنجا دِسدا ویہڑا
واصف یار نے سَد بُلایا مَیں کیہڑا تے کیہڑا

ی یار دی گل نہ غیر جانن بُلبل جاندی پُھل گلاب نوں اے

بُلبل چُپ ہووے پھل سڑ جاندا مالی جاندا ایس حساب نوں اے

شاہ رگ کتھے لامکان کتھے اسی پڑھیا اوس کتاب نوں اے

واصف یار پُچھے کیوں چپ واصف ہُن لبھدا آپ جواب نوں اے

سی حرفیاں نال نہ گل مُکدی، مُکدی یار دی نظر دے نال اے گل

تُسی شروع کرو، تُسی ختم کرو، تہاڈی اپنی اپنے نال اے گل

غیر غیراں دے نال پئے گل کردے، اپنے کردے نئیں اپنے نال اے گل

واصف یار انوکھڑی گل مل گئی، اکھاں کردیاں دل دے نال اے گل

چادر(۱)

وارث شاہ نوں کراں سلام پہلوں، کراں پیش عقیدتاں نال چادر
بڑے ادب دے نال تیار کیتی، دستے پیر نوں ڈلاں دا حال چادر
کرے نچ کے یار دا دِل راضی، پلے وے گلیاں وِچ دھمال چادر
ہتھ بنھ کے سنگتاں نال آوے، وارث شاہ دا منگے جمال چادر
وارث کھول دے مُنہ خزانیاں دا، کرے روکے اج سوال چادر
مستی لے کے جامِ الست وِچوں کیتا یار دے نال وصال چادر
دستے راہ ایہہ اج حضوریاں دا، بنے دردمنداں دی ڈھال چادر
وارث شاہ دے عشق نیں رنگیا ای دِلوا دلاں دا دیوے گی بال چادر
جیہڑے آئے نے فقیر دے در اُتے، کرے سب نوں اج نہال چادر
پینڈے مکے نیں اَج فراق والے، لگی پیر دے قدماں نال چادر

---

(۱) رمضان شریف میں منعقد ہونے والے وارث شاہؒ کے عرس کے موقع پر۔

چڑھے عید دا چن دیدار والا ، روزے نال آئی ایس سانوں چادر

سارا نور ظہور حضورؐ دا اے ، کراں پیش درود دے نال چادر

منگو پاک وطن دی خیر واصفؔ دیوے سب مصیبتاں ٹال چادر

بنے بات جے کرے قبول سوہنا ، وارث شاہ میاں لجپال چادر

وارث شاہؒ

وارث شاہ دے بارے اج بحث چلی، وارث شاہ دا کیہہ مقام ہے جی
وارث مرشداں باہجھ نہ سمجھ آوے، گرو ولے دا وارث امام ہے جی
رمزاں عشق دیاں کھول کے دسدا اے، وارث شاہ دا عجب کلام ہے جی
نوں ہتھ رسّا سر گنڈھ مارو، وارث شاہ نوں ساڈا اسلام ہے جی

وارث شاہ نیں انج کتاب لکھی، ہیریاں نال بھری جیویں کان ہووے
ایہدے ترجمے ہر زبان ہوون، پڑھن والا ایہہ سارا جہان ہووے
کیدو، سہتی تے بھاگی علامتاں نیں، گل گل دے وچ نویں شان ہووے
عاشق ہیر نوں انج پے حفظ کردے، جیویں حافظاں حفظ قرآن ہووے

شاعر منّو تے شاعرِ عظیم اے او، شعر دِلاں دا راز پئے کھولدے نیں
جیہڑے نال عقیدتاں ہیر پڑھن، موتی اوہو مُراد دے رولدے نیں
عاشق عطر گلاب تیار کردے، قاضی جھوٹ دا پیاز پئے گھولدے نیں
بولن والا بولدا وِچ شعراں، وارث شاہ ہوری کد بولدے نیں

وارث عشق دے باغ دے وِچ بیٹھا، کرے لفظاں نال گلکاریاں نی
کِتے پریم دی ونجھلی وجدی اے، کِتے عملاں باجھ خواریاں نی
کِتے کاں نوں دے کے کونج جنتی، بازاں نال پیائیندا اُڈاریاں نی
وارث شاہ اے پیر اوہناں عاشقاں دا، جنہاں جِت کے بازیاں ہاریاں نی

وارث شاہ دا شعر الہام سمجھو، کوئی کمی نہ ایہدی تاثیر دی اے
جنہاں وِچ سمندراں کھیڈ کیتی، لوڑ اوہناں نوں سدا ہنج پیر دی اے
گلّاں وِچوں پیا کڈھدا گل وارث، گل ہیر دی کدوں گل ہیر دی اے
وارث شاہ نیں جو فرما دِتّا، گل پتھر دے اُتّے لکیر دی اے

وارث پریم دے کھوہ پیا گیڑ دا اے، وارث پیار دے گیت پیا گاؤندا اے
کدے سنگی سَٹ کے شگن بولے، کدے ونجھلی پیا وجاوندا اے
کدے مست الست ہو جاوندا اے، کدے رٹھڑے یار مناوندا اے
جنہاں گرودوارا نہ ویکھیا اے، وارث اوہناں دی سمجھ نہ آوندا اے

وارث شاہ دی لوڑ تد پیندی، جد جگر دا پھوڑا کوئی پک جاوے
وارث آس دیاں منزلاں دسدا اے، بے آس عاشق جد تھک جاوے
جھوٹے فتوے سُن کے قاضیاں دے، جد پریم پجاری کوئی اَک جاوے
وارث شاہ دے جوگ نوں کون روکے، ویہڑے کھیڑیاں وچ بے جھک جاوے

وارث مست الست دے شربتاں دا، وارث حُسن تے عشق دیاں بازیاں نیں
وارث اودی کم بنا دیوے، جیہڑے کم وگاڑے ہن قاضیاں نیں
اکھاں کھُلن تے ویکھو جہان اندر، رانجھے یار دیاں کارسازیاں نیں
کیتا یار دا حکم قبول ایسا، جیباں وڈیاں اَزل دے رازیاں نیں

ہیر شوہدی نال رنجھیٹیاں دے بھتی نال مراد دے سجدی اے
عاشق رُوندے عقل دے انیاں نوں، خلقت عاشقاں تے پئی ہسدی اے
دنیادار دی دیوے مثال وارث، مکھی شہد دے وِچ جیویں پھسدی اے
بالناتھ دا بالکا راز کھولے، مستی دکھری جوگ دے رسدی اے

وارث شاہ دا وطن جہان سارا، وارث چن ستارے دی گل کردا
جدے عشق نوں عاشق ایمان کہندے اوس یار پیارے دی گل کردا
جیہڑا لیلۃ القدر چ نظر آوے، وارث اوس نظارے دی گل کردا
وارث اِک رنجھیٹے دے رُوپ اندر پورے گُرو دوارے دی گل کردا

وارث شاہ سخن دا شاہ وارث پیا عشق دی شرح نوں کھولدا اے
وارث شاہ مقاماں توں نسدا اے تدے سخن ملامتی بولدا اے
موتی کڈھ کے فکر سمندراں دے، پیا چکڑاں دے وِچ رولدا اے
واصف وارث نیں ایہہ کیہہ کر دِتا، کیوں لونگ سپاریاں تولدا اے

بُجھارت

کھیتاں دے وِچ کلّم کلّی
کِنوں ویکھن آئی جھلّی
ریشم ورگے وال نیں اُس دے
مکھناں تے دُدھاں دی بھلّی
موتیاں ورگے دَند نیں اُس دے
سِر تے مارے ایہہ دوپلّی
چُک چُک اَڈیاں ویکھی جائے
پچھو کِس اُڈیک اچ کھلّی
ایہدی بُجھّل دے وِچ پے گئی
ایہدے جوبن دی تھرتھلّی
شیر دی بچّی ڈر دی نئیں اے
جو آدے اوسِر تے جھلّی

کِدھرے کلّی جان نوں رووے

کِدھرے پِیلاں پاندی چلّی

سارے پِنڈ دا مان اے سوہنی

چکھو تے مِصری دی ڈلّی

واصف کہندا بجھ بجھارت

اُس دا ناں اکّی دی چھلّی

ورولے

ڈوروں آکے ویہڑے ساڈے اَج دھمالاں پان ورولے
ساڈے لہو چ لکھے ہوئے پیار دے ورقے کھان ورولے

آسماں دے دیوے سینے بجھدے چھا گئی رات ہنیری
ویلے دی اکھاں دے اتھرو چُک چُک اُڈّے دے بن جان ورولے

ساڈیاں سوچاں دے سب بوہے وارو واری بند کر دِتّے
ساڈیاں فِکراں دے سِر چڑھ کے بَن بیٹھے پردھان ورولے

جس سِر اُتّے سجدی سی کل عزتاں والی پگ
پَیلاں پا کے اَج ادّس سِر تے چڑھی مٹی پان ورولے

آپوں ساڈے بُوٹے پٹّن ، آپوں باغ اُجاڑن
ماتم کر دیاں ویکھ کے سانوں آتے نیں پرچان ورولے

اسماناں تے چڑھ کے واصف اکھاں توں اوجھل ہو جاندے
کونجاں نوں ڈاراں توں کڈھ کے وکھرے رستے پان ورولے

جوگی

ساڈے ویہڑے جوگی آیا بنی مصیبت بھاری اے
پیکے گھر وِچ کدتک رہناں اَج سسرال تیاری اے
غسل دیو، مینوں جوڑا پاؤ، عطر تے کافور لگاؤ
کہنا منو جوگی دا جس ڈولی آن کھلاری اے
جو چاہندا او آپے کردا، نہ کوئی جیندا نہ کوئی مردا
صدقے جائیے اس سوہنے دے جس دی شان نیاری اے
اُچے نیویں، اوکھے ڈاہڈے پردیساں دے پینڈے نیں
جے جاناسی تے فیر کاہنوں بیہہ کے عمر گزاری اے
آون والے نیں ٹُر جانا، جس نے جانا مُڑ نئیں آنا
دسن والی گل نئیں کوئی جتی بازی ہاری اے
اوتھوں اُڈ کے ایتھے آئے، اج ساہنوں اودیس بلائے
اودی اِک اڈاری سی تے ایہہ وی اِک اُڈاری اے
لے چلو مینوں ڈولی پا کے، رو دن بھیناں وِیر نہ ماپے
اللہ حافظ کرلو واصف سب دی آنی واری اے

سوچ سمجھ کے چُکّیں بھار

اینویں نہ لا بیٹھیں یار
پہلے کر لے سوچ وچار

ایتھے یوسفؑ ورگے بَردے
مَردے جِیندے جِیندے مَردے
یار دی خاطر کی کجھ کردے
وِکن پَیندا ایس بزار

اینویں نہ لا بیٹھیں یار
پہلے کر لے سوچ وچار

ایتھے دولت دا نئیں کم
ایتھے اگلے منگدے چم
ایتھے کوئی نہ کھندا ہم
ایتھے تُم دی اے سرکار

اینویں نہ لا بیٹھیں یار
پہلے کرلے سوچ وچار

ایتھے سسی تھل وِچ سڑدی
سوہنی کچّے تے پئی تردی
کوئی نہ ایتھے مانگاں بھردی
ہیر سلیٹی کھجّل خوار

اینویں نہ لا بیٹھیں یار
پہلے کرلے سوچ وچار

ایتھے ونجھلی کم نہ آندی
رو رو لنگھ حیاتی جاندی
کلّی کُونج پئی کُرلاندی
سَب پادن ہنجواں دے ہاَ

اینویں نہ لا بیٹھیں یار
پہلے کرلے سوچ وچار

ایتھے غم دیاں چڑھیاں کانگاں
ایتھے ہوکے، ہنجو تاہنگاں
اَدھی راتیں ملدیاں بانگاں
ہمّت ہے تے نفل گزار

اینویں نہ لا بیٹھیں یار
پہلے کرلے سوچ وچار

ایتھے سارے شیشے ٹُٹدے
دنیا والے کِرچاں لُٹدے
موت توں پہلے ساہ پئے گھُٹدے
سوچ سمجھ کے چُکیں بھار

اینویں نہ لا بیٹھیں یار
پہلے کرلے سوچ وچار

گل وِچ کفنی کن وِچ والے
ایتھے پَیراں ہیٹھ دوشالے
ایتھے کھٹیاں کوئی نہ گھالے
پتّاں لہندیاں بھرے بازار

اینویں نہ لا بیٹھیں یار
پہلے کرلے سوچ وچار

ایتھے کھل لہاندے سارے
سُولی ٹنگے جان وچارے
ایتھے وگدے خون دے دھارے
پہلاں اپنے آپ نوں مار

اینویں نہ لا بیٹھیں یار
پہلے کر لے سوچ وچار

نہ کوئی دُور نہ ایتھے نیڑے
وِچ بیڑے وِچ جھیڑے
وِچ رانجھے وِچ کھیڑے
اپنے اندر جھاتی مار

اینویں نہ لا بیٹھیں یار
پہلے کر لے سوچ وچار

ایتھے واصف شاہ نہ کوئی
پل دی پل وساہ نہ کوئی
ایتھے دستے راہ نہ کوئی
اپنے آپ نوں واجاں مار

اینویں نہ لا بیٹھیں یار
پہلے کر لے سوچ وچار

"بُکّل دے وِچ چور"

میرا وی ناں رکھّو ہور

میرے دل وِچ پے گیا شور

اَج موسم پُھلاں دا آیا

بُوٹی اندر مُشک مچایا

چنگا اوہدا ذکر کمایا

پیلاں پاون دل وِچ مور

میرا وی ناں رکھّو ہور

میرے دل وِچ پے گیا شور

کافوں نون بناون والا

میرے سر دا او رکھوالا

ناں کوئی منکا ناں کوئی مالا

ٹُٹی اج تسبیح دی ڈور

میرا وی ناں رکھو ہور

میرے دل وچ پے گیا شور

مینوں ریت تھلاں دی ساڑے

ٹُر گئے ڈاہڈے تے رہ گئے ماڑے

لُٹے گئے اسی دن دہاڑے

بُکل لے گیا دل دا چور

میرا وی ناں رکھو ہور

میرے دل وچ پے گیا شور

ریتاں دے وچ سڑدی جانواں
شوہ دریا وچ تردی جانواں
پنوں پنوں کردی جانواں
پچھو ہور تے دساں ہور

میرا وی ناں رکھو ہور
میرے دل وچ پے گیا شور

ناں میں پنوں، ناں میں سسّی
ناں میں رجّی، ناں میں تسّی
ناں میں اجڑی، ناں میں وسّی
ناں میں کیچ، ناں میں بھنبھور

میرا وی ناں رکھو ہور
میرے دل وچ پے گیا شور

واصف نہیں ایہہ رمز پچھانی
ایہہ حیاتی آنی جانی
جس نے عشق دی موج نہ مانی
سمجھو او زندہ در گور
میرا دی ناں رکھو ہور
میرے دل وچ پے گیا شور

چِٹھی

کلّی بیٹھ کے کھیر وِلوڑاں
کافر تھیواں جے مکھ موڑاں
کل وی تیریاں لوڑاں سانوں
اج وی سانوں تیریاں لوڑاں
لڑ لگیاں دی لاج نبھاویں
مہندی والے ہتھ پئی جوڑاں
توں مِلیا تے سب کجھ مِلیا
تیرے باہجھ نہ کوئی تھوڑاں
کِنّے دن چھٹیاں نوں رہندے
اُدسیاں پاواں دِن پئی جوڑاں
چِٹھی وچ میں دس نئیں سکدی
اپنی بانہہ نوں آپ مروڑاں
منشی جی ہُن چھیتی لِکھو
وطناں تے واصفؔ دیاں لوڑاں

مُکّی گل

چل ڈھولن ہُن گل نِبڑھی
واپس کر دے ساڈی چِٹھی

غلطی کیتی کیتم پیار
بیتی گل نوں واج نہ مار
ڈُبی بیڑی آر نہ پار
دُنیا ساری تیری یار

اساں وی تیری مرضی ڈٹھی
واپس کر دے ساڈی چِٹھی

اکھاں نیں جد مکھ وکھایا
دل اکھاں دی گل وچ آیا
جُرم ہویا تینوں سد لگایا
جو آیا او جھولی پایا!

جاندی واری گل کرِ مٹھی
واپس کر دے ساڈی چِٹھی

ایہہ کوئی جُرم نئیں سی میرا
چہرہ ویکھیا جس دم تیرا
ہوش ٹھکانے کد سی میرا
عقل دے اگے سب ہنیرا

بے ہوشی وچ لکھی چِٹھی
واپس کر دے ساڈی چِٹھی

وداع

پیتاں رُوون اج سہیلیاں کاہنوں بیٹھ کے میرے گھر
مَیں کلی جاناسوہرے مینوں ملیا سوہنا وَر
مَیں آپے سد بلایا، اَو گھوڑی چڑھ کے آیا
مَیں داج بِناں نہ ڈردی مَیں جیندے جی گئی مَر
میریاں جنجاں چڑھیاں رج کے مینوں پایا ڈولی کجّ کے
مَیں کہندی اپنے آپ نوں جو آئی سر تے جَر
مینوں پردیس کر چھوڑیا مینوں کسے نہیں اج موڑیا
مَیں مُڑ مُڑ تک دی بابلا تیرا سنجا وِسدا گھر
جدائی مہندی رانگلی، مَیں روندی تے گُرلاوندی
میرے سُکّے ہوٹھ نہ بولدے میری اکھاں ہویاں تر
اج اکھاں سب نیں پھیریاں اج گڈیاں رسیاں میریاں
مَیں اُچا بول نہ بولیا، گئے میتھوں سارے ڈر
مینوں واصف راز دسایا، میرا رانجھا ویہڑے آیا
میری گزر گئی پردیس وچ، اج جاندی نہیں آں گھر

بھرے بھڑولے

اَج کنکاں پکیاں پیار دیاں
سِر جُھک کے واجاں مار دیاں
ایہہ ادھی راتیں لائیاں سَن
ایہہ حق دی گل نِتار دیاں
ایہہ وِچ ہنیرے ہندیاں سَن
اج دِن نوں اکھاں مار دیاں
اساں رو رو کے جو کٹے سَن
اوہ پینڈے سب وسار دیاں
اساں اپنی جِند نوں واریا سی
ایہہ اپنی جان نوں واردیاں
بی اِک اِک کر کے کیریا سی
اے خبراں دین ہزار دیاں
اے لڑیاں سُچّے موتی نیں
اے دُوروں چمکاں مار دیاں

اے سب بھڑولے بھر دیون

اے سارے بھارِ اُتار دیاں

اے کُنْ فَیَکُوْن نوں لائیاں سَن

اے کنگاں واصفؔ یار دیاں

اَساں بسم اللہ نوں پڑھ کے اَج کیتی شروع کتاب

وِچ موراں دے پَر رکھے، اَساں لائے عطر گلاب

وِچ اَکھاں غوطہ ماریا تے پکڑی زُلف دی لَج

اَساں موتی کڈھیا مِیم دا، اَساں کیتا کَم شتاب

اَساں دَر تے کُھلے خیال دے تے کاف لچ ویکھیا نُوں

اَساں مستی لئی الست دی اَساں پیتی رَج شراب

اَساں نیتاں بنّیاں پکّیاں، اَساں یاریاں لائیاں سچّیاں

اَساں بُھلّے ساں جَد سمجھیا دِل کیتا کم خراب

بِن ویکھیاں اوس نوں مَنیا، اساں کاسا آپے بھنیا

جَد ڈوری دِتی یار نوں ساڈے مُکّے سب عذاب

اساں دعوت کیتی یار دی، نالے اِک دی نالے چار دی

دل سیخاں دے وِچ ٹنگیا اَساں کیتا پیش کباب

اساں رو رو راتاں کٹیاں، اَساں چنگیاں کیتیاں کھٹیاں

جَد آیا ماہی سامنے سانوں ویکھن دی نئیں تاب

اَساں لکھے خط پیار دے اَساں جنگل واجاں مارے

اَساں آپے جا کے پُچھیا ساڈا آسی کد جواب

جَد الف، لام ملایا، اد اللہ بن کے آیا

وِچ مِیم مرودڑی جوڑ کے ساڈا بنیا کم جناب

اَساں پڑھیا دے النّاس نوں اَساں چھڈیا عام تے خاص نوں

جَد نقطہ ویکھیا ب دا اساں کیتی بند کتاب

اساں پڑھنے توں چپ چاپیا ساتوں سوہنا نظریں آیا

جدوں اصف راتاں جاگیاں دن بن دے جا دن خواب

رُتّاں پھریاں یار نہ مِلیا، ڈھونڈے جنگل بیلے
اکھّاں کولوں اوجھل وَسدا، ساہواں دے وِچ کھیلے

مَرجاواں گے فیر ہووَن گے اوہدے ساڈے میلے
ہجر فراق دے صدمے واصؔف کدتک جان تے جھیلے

مَیں مَنیا نال یقین دے، مَیں ویکھیا اکھاں نال

اوہدے ہتھ کھُنڈی یٰسین دی، اوہدے گھنگھر والے بال

اوہدے چارے پاسے نُور ہے، اوہدا ہر جا عین ظہُور ہے

اَساں پیراں تے سِر سُٹیا، اَساں چھَڈّے سَب جنجال

اوہدی گھر گھر نوبت وَجدی، اے ازلی گل نہ اَج دی

او میم دی بُکّل مار کے، گل کردا ساڈے نال

جِنہاں راتاں بیٹھ کے گالیاں، او سَکھیاں کرماں والیاں

جِنہاں موتی رولے خاک تے، او ہوئیاں سب نہال

او رانجھا بن بن آوندا، توں ہیر سلہٹی بَن

تُوں چرخا کتّیں پریم دا، تینوں ملے گا پریم کمال

اوہنوں مِلنا سوکھی گل اے، او آپے ساڈے وَل اے

تُسی بیٹھو اوہنوں سَور دے، او جادے ڈِلیا بال

تُوں واصَف گل نہ من دا، کیوں اپنے درد نُوں ونڈدا

جا موجاں مان پیاریا، تیری گدڑی آیا لال

جنہاں لئی اساں دُنیا بھُلی اودی ساہنوں بھُل گئے نیں

اِک اِک کر کے سارے اَتھرو مِٹی دے وِچ رُل گئے نیں

کل تک اپنے دل وِچ گل سی، اَج او سارے شہر دی گل اے

وِچ چوراہے پھُٹے بھانڈے، سب افسانے ہُل گئے نیں

بند کواڑاں دے اوہلے وِچ دل نے جھِیت لگائی سی

کھُلے وال سجن دے ویکھے، سارے بُوہے کھُل گئے نیں

کیہہ ہویا جے اِک دو کنڈے میرے وَرگے دَرتے آئے

تیرے دروازے تے لکھاں سجرے سوہنے پھُل گئے نیں

رنگاں دا اعتبار نہ کریے، اکھاں وِچ نہ سُرمے بھریے

اِکو بُوند چ رنگ پھِٹ جاندے، کجلے کجلے ڈُل گئے نیں

پھُلاں دی خوشبو ای چنگی، ایدھروں اودھروں بچ کے لنگھیں

جیہڑے پھُل سَن سِر دا سہرا اَج پیسے وِچ تُل گئے نیں

جتھے خوشبو پیار دی آوے اوتھے جا کے ڈیرا لادے

روندی دنیا ویکھ کے واصفؔ اپنا رونا بھُل گئے نیں

پکیاں دیویں یار تریکاں
اینویں نہ پئی راہ اُڈیکاں

تینوں مِلیا مان حُسن دا
ساڈے متھے عِشق دیاں لیکاں

چنگی کیتی نال اساڈے
تیرے شہر دیاں وسنیکاں

شہراں دے وِچ لعل گواکے
جنگل دے وِچ مارو چیکاں

بھولے یار دے کن بھر دِتے
ایہہ کیتا کرتوت شریکاں

ڈُل جاون نہ بھرے کٹورے
آ، مَیں تتی لاواں ڈیکاں

دیکھاں مُچل زمین تے واصف
بُوٹے ہیں اسمان تے لیکاں

اَج نویاں رُتاں آئیاں ، جنہاں اگاں آن لگائیاں
کوئی وِرلا وِرلا بچیا سانوں سَے ڈُبیاں وڈیائیاں
دن چھیتی ڈُبا پیار دا ، سانوں جنگل واجاں مار دا
تینوں دوش نہ کوئی پیاریا ، تقدیراں آگے آئیاں
توں روزہ چُپ دا رکھیا ، نہ پُچھیا نہ کُجھ دسیا
توں اِک جواب نہ بھیجیا اَساں لکھاں چِٹھیاں پائیاں
اساں چنگا یار بنایا ، جیہڑا اُڈیا فیر نہ آیا
او باز پہاڑاں وَسدا جس سانوں تاہنگاں لائیاں
او کچا کچ دکھا گیا جیہڑا ڈُبا سانوں سَے کے
اساں جانا سی اُس پار نوں سانوں کچے لیکاں لائیاں
ہُن چھڈو دا صف ایس نوں ، ہُن مِٹی پاؤ گل تے
جو ہونا سی اَو ہو گیا ، جو گئیاں مُڑ نئیں آئیاں

○

اودی اپنا رونا رووے اودی وَین کرے

جس وَیری نے ساڈے بھولے یار دے کَن بھرے

چنگا ہُندا جے مِل جاندے یاری لاون والے

صدقے جائیے دُنیا دے ہُن وکھو وَکھ مرے

اپنے سائے توں وی ڈردا ، دِل دی گل نرالی

ایہو دل کانگاں نوں ٹھلّے، ایہہ طوفان جرے

موت حیاتی دوویں میری ہمّت دے ہتھ آئیاں

رولی مِٹّی وِچ حیاتی، میتھوں موت ڈرے

جو کیہا سی اوہی ہویا، ہسّن والا رَج کے رویا

آپے لائی آپے توڑی واصفؔ کیہہ کرے

ہولے ہولے بدل گئی اے اپنی ہی تصویر

اندرو اندر کم کر جاندی بندے دی تقدیر

اُنج تے بڑے کرم ہوئے نیں، بڑیاں رحمتاں ہوئیاں

میری اک دُعا پرانی، لبھدی پھرے تاثیر

حسن اساڈی منزل ہوئی، درد اساڈی راہ

ہاواں ہنجو سنگت ساڈی، عشق اساڈا پیر

جتھے تخت خزانے ہوون اوتھے اساں نہ جانا

جتھے عشق دے تنبو لگن او ساڈی جاگیر

لوح قلم دی طاقت دے ماتحت زمانے سارے نیں

رانجھے کھیڑے ویکھدے رہ گئے وارث لے گیا ہیر

وِچ جنگلاں دے سَدپئی ہاراں

جے آویں مَیں جِندڑی واراں

مَیں اِک کلّی پئی کُرلاندی

کونجاں چلیاں بَنھ قطاراں

تیرے میرے جھگڑے کاہدے

تیریاں جِتّاں میریاں ہاراں

مَیں چنگے کماں وِچ رُجھی

آپے ڈھاواں آپ اُساراں

اپنی مَت نوں مار کے واصفؔ

ہُن میں سب دیاں متّاں ہاراں

سب بہاراں یاراں نال
آیا ماہی، پا دھمال
پُچھیں آون والے دا
دسیں نہ توں اپنا حال

عشق کمانا سوکھا نئیں اے
گل نہ پا بیٹھیں جنجال
چِٹی گھوڑی والا آیا
اکھاں دے وِچ ڈِیوے بال

چنگی گل اے، گل نہ ہووے
ہو جاوے تے گل نوں پال
بُھل جاون گے چانن دن دے
راتاں نیں جد کھولے وال

مرناں پیندا اے صف لیتھے
جیندے جی نہ ہون وصال

ایہہ ہمسائے ایہہ ماں جائے
کندھ ایہناں دی سلڈے سائے

اوہ وی اِک بہروُپن نِکلی
مَیں وی تکّھاں بھیس وٹائے

جِیندے جی گل اِک نہ مَنّی
قبراں تے جا پھُل چڑھائے

سُچّے موتی اَوہے جاون
جنہاں اپنے بھید چھُپائے

مرد قلندر اَوہے واصف
سُولاں نوں جو سِینے لائے

اینی جلدی کر نہ پیارے تھوڑی دیر تے ٹھہر
آپ اجاڑ نہ دیتے ہتھاں نال وَسا کے شہر

کل انصاف جو ہونا ، ساہنوں اَج نظر پیا آوے
اِکناں دے سِر مہر دا سایہ اِکناں تے ڈُھپاں دا قہر

ویکھن دے وچ جو دُشمن رہندے چُپ چپیتے
اندروں گُجّی ڈھاہ پئی لاوے گُجّے غم دی لہر

دیو مبارک سیتو مینوں ، گل نہ مَیتھوں پُچھو
سجرے کن پڑوا کے آیا جوگی ساڈے شہر

لکھ حکیم طبیب سیانے کوئی نہ ساڈے مرض نوں جانے
ہُن علاج دی لوڑ نہ کوئی ، لُوں لُوں دے وِچ پیا زہر

پل پل گھڑیاں کٹدیاں جاون وصف تھوڑی دیر دے ساون
تڑکے ویلے پچھے رہ گئے ، اَگے آیا پچھلا پہر

آپے نت تیں بلدی بالی اے
اساں اپنی رَت اُچھالی اے
جو ڈھولاں وانگوں گج دا اے
او بندہ اندروں خالی اے
کل تک جو ساڈا ویری سی
اَج ساڈے باغ دا مالی اے
توُں آئی تے مَیں دساں گا
کد پَرلو آون والی اے
جس ناری دا شوہ گھر وَسدا
او ناری کرماں والی اے
واصِفؔ کیہہ دَسنا دنیا نوُں
بس دِتّا تے گل پالی اے

کورے ورق پلٹ دا جا
پڑھ کتاباں سَٹ دا جا
ناں سمجھیں ناں ویکھیں اُس نوں
اللہ اللہ رَٹ دا جا
جو بُوٹا توُں ہتھیں لایا
اپنے ہتھیں پَٹ دا جا
چاندی وار دا میلہ سمجھیں
جو بِل دا ای کھٹ دا جا
تیرے سِر دا اُل خُدائی
اینویں نہ سِر سَٹ دا جا
ایس کارن ایہہ پتّاں بنیاں
چھج اِچ پا کے چھٹ دا جا
یار دلیلاں دے وِچ پیا
واصف توُں وی ہَٹ دا جا

اُڈدی نئیں اسماناں اُتّے اپنے آپ پتنگ

جدے ہتھ چ ڈور اے تیری اودھیاں خیراں منگ

میں ہسّاں تے یار بتھیرے، جے رواں تے کلّا

دُکھاں دے ٹاپو دے اندر کوئی نہ جلوے سنگ

غم جوانی نوں کھا جاوے، ہڈیاں ماس سُکاوے

پہلی بُوند چ پھٹ جاندے نیں چمکن والے رنگ

اے حیاتی اپنی ساری روح تے بُت دا جھگڑا

رانجھا رانجھا کردی مر گئی سَیدے یار دی مَنگ

کُوڑی دُنیا دے وِچ واصفؔ سچی گل نہ کریے

سارے کُوڑے کٹھّے ہو کے دیندے سُولی ٹنگ

میرے سِر تے اَمبر ڈِگیا، مَیں تلے چُن دی جاں

مَیں اپنے آپ نوں ڈنگیا، مَیں سپّاں دِی دِی ماں

مَیں پُونی کتّی پریت دی، مَیں جُتّے پریم دے کھوہ

جِنھے چِلدی ماہل نوں توڑیا، مَیں جَپدی اُس دا ناں

مَیں اپنے دل دے غار وِچ جَد ویکھیا ساون ڈھول

مَیں اُچیاں بانگاں دِتیاں، مَیں سجدے سِیس دھراں

مَیں سُتّی خواباں دیکھدی، مَیں پِیڈی پائی گنڈھ

جَد جاگی یار نہ لَبھیا، مَیں جِیندے جی مَر جاں

مَینوں لوکی پاگل آکھدے، مَیں ڈھونڈن چلّی یار

مَیں لعل گوایا شہر وِچ، مَیں جنگل دے وَل جاں

مَیں جگت گرو نوں سوریا، میرے وِگڑے کَم بنے

اوہنے گھونگھٹ چکیا میم دا مَیں کلمہ پڑھدی جاں

اَج مہندی لان سہیلیاں مَیں سدا سُہاگن ہوئی

مَیں صدقے جاواں اوس دے جِس واصف رکھیا ناں

کیہڑا کیہڑا رونا روئیے سارے روگ اَوَلّے نیں
بے درداں نیں ساڈے گھر دے پرچھاویں وی مَلّے نیں

ایس دُنیا دی بھِیڑ دے اندر جَد مَیں سوچ وچاری اے
اِک دُوجے دے نیڑے وَسدے ٹاپو اُنج اکلّے نیں

جَھلّا جان کے چھَڈ نہ جاویں، گُدڑی ویکھیں ہَتھ نہ لاویں
لکھ سیانے تیرے دَرگے راہ تے پائے جھلّے نیں

جَد دا درد لگایا ڈیرہ، چن ستارے امبر میرا
شُکر کراں مَیں لکھ لکھ واری دن خُشیاں دے ڈھلّے نیں

قاصد ویکھاں، چِٹھی ویکھاں، چنگا کیتا میریاں لیکھاں
موت سرہاندیں آکے بیٹھی، ہُن سنیہڑے گھلّے نیں

چنگا ہُندا، کجھ نہ ہُندا، نہ او ہُندے نہ مَیں ہُندا
جِنہاں لئی ایہہ دُنیا چھڈی اوسا ہنوں چھڈ چلّے نیں

اگ پرائی نہ پے سیکو، جھاتی مارو، اندر ویکھو
جو لگّی اے اک گھر واصفؔ سارے اُس وِچ بَلّے نیں

کیہہ کراں اِکلاپے دا

اپنے دھی پُت ماپے دا

گُھجا درد جُدائی والا

اَج نئیں کل جاپے دا

اَکھّیے بوہے راہ وکھاون

رونا ایس سیاپے دا

ساتھوں ساڈا حال نہ پُچھیں

سانوں لا کے آپے دا

ہر چہرے وِچ لکھاں چہرے

آیا دور وٹاپے دا

ہر بندے تے جھولا پَیندا

سانوں اِک مرلپے دا

واصف ملہاراں دے بِرتے

دیپک راگ الاپے دا

اکھاں دے وِچ وسّن والا سوہنا نظر نہ آوے
دِل نوں ٹھنڈک دیوَن والا دل نوں اگ لگاوے

کالی رات جُدائی والی اپنا رنگ وکھایا
پُچھو نہ کیوں کالے ہو گئے، سُوہے، پیلے، ساوے

ہتھوں باز اڈا کے سسّی تھلاں دے وِچ رُلّی
چلّی دا وچھوڑے والی کُونج پئی کُرلاوے

آساں ماری ہیر وِچاری کردی ہندی آہاں زاری
کنّیں رانجھا مُندراں پا کے آوے یا نہ آوے

دِیوے خُشیاں دے بُجھ جاندے ملسے ہنجو بن جاندے نیں
وَسدے شہر نہ مِلدے جتھّے ڈیرہ عشق لگاوے

کاہنوں، کیویں، کد، کیہہ ہویا؟ پچھّن لوگ لگانے
لوکاں نوں دس تیرا واصف کیہڑی گل سُناوے

آسے پاسے سارا ٹلّہ
مَیں وِچ بیٹھا کلّم کلّا
دنیا نوں جھولی وچ پا کے
ساہنوں کہندا چھڈ دے پَلّا
پاگل دی گل سُنّو نائیں
کل دا موہری اَج دا جھلّا
دل دے اندر وَیری وَسدے
اپنے آپ تے بولو ہَلّا
جادوگر انگلی توں لاہ کے
ساڈے گل چ پا گیا چھلّا
جس مُکّل وِچ تھاں نہ لبھّے
چھڈو اُس مُکّل دا پَلّا
تیری دھون تے ہتھّ اَساڈا
جو کردا اے، کردا اے اللہ
واصفؔ سُن شیشہ کیہ کہندا
توں وی کلّا، مَیں وی کلّا

اِک پردیسی یار بنایا

اُڈیا باز تے فیر نئیں آیا

کِیہ کھٹیا جس نیوں نئیں لایا

جس نے لایا او پچھتایا

رَل مِل مَینوں دیو دھائی

میرے ویہڑے جوگی آیا

کُجھ تے دَسّو کیہ ہویا اے

مَینوں کیوں سب نیں پرچایا

چنگی دا وچھوڑے دالی

جس نیں ساہنوں گل نال لایا

"ب" دے جھگڑے سارے مُک گئے

"ا" اکلا نظریں آیا

خیر دیاں خبراں آون شالا

واصف دِل دا پھُل کُملایا

سو سو واری جائیے دلڑے

سورج نوں پئے کھاون تارے

مَینوں اِکو روگ اے تیرا

تَینوں سارے لگدے پیارے

پردیسی دی ہستی کیہہ اے

گلیاں دے ککھ جس توں بھارے

آنا جانا خالی ہتھیں

اَینویں بیٹھا پَیر پسارے

مَیں دی تیرا کجھ لگدا واں

کجھ ارشاد وی میرے بارے

جھوٹن والے سُتے سوں گئے

خالی پینگاں لین ہُلارے

کل تک واصف چنگے بھلے

اَج پئے غزلاں کہن وچارے

پرچھانویں دے جنگل دے وچ اپنے آپ نوں واجاں مار
آسے پاسے اگ لگا کے وِچے اپنے آپ نوں ساڑ

اینویں نہ پیار پچھے نسّیں، رونا پے گا تھوڑا ہسّیں
وسدے گھر اجاڑ کے رہندی جنگل دے ہرناں دی ڈار

جھوٹ وی اِک دِن سچ ہو جاوے، گڈا نال برات دے آوے
گڈیاں کھیڈن والیے گڈو، ایہہ گڈا وڈا فنکار

محبوباں دے کول نہ بہناں، دوروں ویکھ کے راضی رہناں
اٹھو اٹھ لگاون گے ایہہ، جس دم ہوئیاں اکھاں چار

جیندے جی ایہہ پتاں لاہندے، بدنامی دے چھج وِچ پاندے
مر جائیے تے قبراں اُتے لوکی بنھ دیندے دستار

نال سکندر چنگی کیتی، خضر نیں آپوں رج کے پیتی
جے توں پینا آب حیاتی، اپنے دل وِچ غوطہ مار

کیوں کردا ایں آہاں زاری، عشق دی بازی سب نیں ہاری

جنّاں والے عشق نہ کردے، او کردے نیں وَنج بُپار

نظریں آون جو وچارے، باہروں ہولے اندروں بھارے

ہر دی گدڑی لعل ہے پیارے، واصف ہر نوں لکھنا یار

کورے کاغذ کیتے کالے

دل دی رہ گئی دل وچالے

لوکاں نوں دیدار دے کاسے

ساہنوں دتے ہجر پیالے

سجن پیارے ساہ تے ستے

مڑ نئیں آندے جاون والے

کیہنوں کر گئے کوچ پیارے

ستی نوں گل لاون والے

سچی دس بے دردی ڈھولا ہویا کیہہ قصور

کاہنوں سانوں نیڑے کیتا جے کرناں سی دور

مڑ کے ہتھ نہ آون گے ایہہ شیشے نیں انمول

سانبھ کے رکھیں دل اساڈا کریں نہ چکنا چور

دھپاں دے وچ بھکھے نوں نہ سایہ ملے نہ پھل

دنیا دار دی یاری سانوں دِسّے رُکھ کھجور

تَر دی مر دی آئی بَر دی لکھ جھناں دے پانی

جیناں مرناں پیار دے اندر کیتا مَیں منظور

کدے نہ کہنا منیاں میرا ترلے کر کے موئی

توں سندور نہ لایا سانوں آ اج لا کفور

دل دیتے تے ایتھے واصف سر وی دینا پیندا

عشق دی نگری دا دنیا توں وکھرا اے دستور

آون دکھ تے دور بلاواں، سکھ آون تے سجن لکھ
تسی نوں ترساندے رہندے دوروں بدل گجن لکھ

اصل دی اے کھیڈ پیارے نقل لکھ نقلاں پئی مارے
اے مرجانے مور نہ بن دے بھانویں کاں پئے نچن لکھ

ماں صدقے ماں واری جاوے جو لکھی اے جھولی پاوے
آخر آنا بیٹھ چھری دے بھانویں بکرے بچن لکھ

ایہہ سواد سراں سنگ جاندے، اپنے ہتھ نہ روکیں یار
اک دو تیراں نہیں کی کرناں، میرے سینے وجن لکھ

اَج کل میرے چار چوفیرے تیرے درداں لائے ڈیرے

جُوں دِیوے دی لَو تے بیٹھے پہرے دار ہنیرے

سِر تے جَھلّی جو کجھُ بیتی ، چنگی وَنڈ پیلے کیتی

خوشیاں دے پُھل اپنی جھولی ، غم دے کنڈے میرے

پردیسی گلیاں وِچ رُلّتے ، شہر دا بُوا کوئی نہ کُھلے

پرچھانویں دی دُھپاں کَل لے ، ویکھے دُکھ بتھیرے

اِک دو ہون تے گل نتَیں کوئی ، ایتھے سبھو آخر ہوئی

ہر چہرے وچ لکھاں چہرے ، کیہہ تیرے کیہہ میرے

ایس بستی توں جائیے وارے ، سُورج نوں پے کھاون تارے

اَکھّاں کہندا اَنّھے سارے ، اندر باہر ہنیرے

تیرے ناں دیاں بال کے وٹّاں ، ہُن مَیں وسدے شہر نوں چلّاں

وصل فراق دی کنداں وچّوں نِکلی گل اگیرے

میرے دل دی سِپ دے منکے، کجھ اسماناں تے جا چمکے

باقی رات نیں اوس بنا کے پھُلاں اُتے کیرے

ایہدی کجھ تعبیر دی دسّو، جُگ جُگ جیوو جم جم دسّو

مَیں سفنے وِچ کیہہ ویہندا آں، چھلاں ہیٹھ بنیرے

مَیں تتی دے سڑ گئے بھاگ

مَینوں ڈنگن پیار دے ناگ

اُچے شملے والیا راہیا

ساڈے دَل دی موڑیں واگ

مَینوں بِیبا چھڈ نہ جاویں

آئی یَیں دریا نوں جھاگ

مَیں سو جانواں، سب سو جاندے

مَیں جاگاں، سب جاندے جاگ

دَس مَیں تینوں کیہہ سُناواں

مَینوں یاد اے دِیپک راگ

اَج مَیں رَج دھمالاں پانواں

میرے کوٹھے بولے کاگ

دِناں وِچوں رخصت دا دِن
راتاں وِچوں رات سہاگ
چار کہاراں ڈولی چُکّی
واصفؔ سب چُکائے لاگ

دستور نرالا اے دنیا دا ، اَج کِیتیاں تے کل بِیتیاں نیں
اَگے آوندیاں اپنے آپ دے او، جیہڑی وِچ دِلاں دے نیتیاں نیں

ایتھے خالی جنہاں دیاں جھولیاں نیں اور ہندیاں سدا بڑبولیاں نیں
جِنہاں بکلاں دے وِچ ماہی وَسدا، اور ہندیاں چپ چپیتیاں نیں

جِنھوں جنگلاں دے وِچ لبھدے ساں، او یار مِلیا اے دل دے وِچ
جَد اپنے آپ دا عِلم ہویا، آساں اَکھاں اپنیاں سیتیاں نیں

جے مَیں جاندی یار نیں ٹُر جاناں، دِل کھول کے دُکھڑے دس دیندی
مینوں اَج افسوس ایس گل دا اے کیوں رَج کے گلّاں نہ کیتیاں نیں

تُسی اَتھرو پِین دی گل کر دے ایتھے یار دا فضل کمال ہویا
پا کے نین پیالیاں وِچ واصف رتّاں کھِچ کے دل دیاں پیتیاں نیں

اساں بِرتے غم دے جھَڑ ویکھے

اساں ہنجو بن دے ہَڑ ویکھے

جیہڑے اسماناں تے اُڈدے نیں

او خیال دے گھوڑے چڑھ ویکھے

کدے ویکھے مُونہہ کہاڑی دا

کدے رو رو کے او جڑ ویکھے

ایتھے بِن پڑھیاں گل بِلدی اے

اساں دفتر سارے پڑھ ویکھے

جتھے واصف ہُوہُو ہندی اے

او وِچ اجاڑ دے گڑھ ویکھے

دھرتی نوں اسمان بناوے، عشق دی ایہہ تاثیر
عاشق کہن امام رانجھے نوں، ہیر اے معشوقاں دی پیر

ایہہ جیون اک سُندر سُفنہ، ادھے راہ چ مُک جاندا اے
عمر بچاری رو رو لبھدی خواباں دی تعبیر

میں ہَساں تے دھرتی ہسّے، رُوواں تے رووے اسمان
میں ہاں قادر، قدرت میری، مَیں اپنی تقدیر

عشق ہَے اپنا آپے کعبہ، عشق قرآن حدیث
عشق "انا اللہ"، اللہ اللہ! کون عشق دا پیر

تَتّی ریت، وچھوڑا، پَینڈا، کُونج پئی کُرلاوے
لامکانی باز وکھالی دے کے ہووے تیر

عشق فرید تھلّاں دا راہی رو رو عُمر گزارے
عشق ہری اے ہر ہر اندر، عشق اے بھگت کبیر

تیرے میرے رشتے کُوڑے، کُوڑا سب پسارا
"ماپے"، "چاچے"، "مامے" کاہدے، عشق دے کیہڑے وِیر

عشق "الست"، "بلیٰ" دا قصہ، عشق نفی اثبات
کثرت دے وِچ عشق دی وحدت، وحدت وچ تکثیر

عشق "مُزّمل"، عشق "مُدّثر"، "طٰہٰ" تے "یٰسین"
ظاہر باطن ذات عشق دی ایہو مُڈھ اخیر

عشق شہید شہادت حق دی، عشق رضا دا بَندہ
عشق اویسؓ، ابوذرؓ، جامیؒ، عشق علیؑ، شبیرؑ

عشق دا ڈیرہ سُولی اُپر، عشق تے موت حرام
وصل فراق توں عشق اگیرے، عشق سمیع بصیر

مَر کے جیندا، جی کے مَردا، عشق بڑا گُجھ کردا
"مُوتُوا قبل"، "بل احیا ھم" عشق دی ذات قدیر

عقلاں نال عشق نہ ہُندا، عشق دی اُلٹی چال
عشق ہووے تے وگدے اصفؔ اکھاں دے وِچ نیر

اُچّی تھاں تے نیوں لگایا دل میرا پیا ڈر دا

او سلطان زمانے بھر دا ئیں بردے دا بردا

کول بلاواں تے بہہ نہ سکے مونہہ ویکھاں مَیں گھر دا

واصفؔ یار تسلیاں دیوے ملن دی گل نہ کردا

پردیسی ٹُرجانا، متھے وَٹ نہ پا
بے پرواہیاں چھڈ دے دل نوں پھٹ نہ پا
ایہہ دو چار دِناں دا میلہ دُنیا دا
میلہ ویکھ توُں سجناں ایتھے ہَٹ نہ پا
ایتھے موتیاں ہیریاں نیں کم کرنا اے
ایس ترکڑی دے وِچ مائی اَٹ نہ پا
پہلے کر دیدار تے فیر گل بن دی اے
اوس دے ناں دی خالی ایتھے رَٹ نہ پا
اِکوّ سوٹی نال نہ سب نوُں ہاکی جا
خچر تے کاٹھی، گھوڑے تے چَھٹ نہ پا
اندر اندر سڑناں واصف چنگا نئیں
راز اُگل دے مُونہہ وِچ بیٹھا ڈَٹ نہ پا

میرے دل وِچ پے گیا شور
میرا وی ناں رکھو ہور

مَینوں کانگ سلاماں کردی
مَیتھوں ڈر دے ڈنگر ڈھور

بندیاں کولوں کیہہ منگدا ایں
بندہ بن کے ربّ نوں سَور

اوس دا کیچ سلامت وسّے
جس لُٹیا ساڈا بھنبھور

اپنے گھر وِچ جھاتی مار
نہ پا ساڈے گھر وِچ شور

جس دی یاد اے ساڈے دل وِچ
اوہدی ساڈی اِکّو گور

واصفؔ ایہہ تماشا چنگا
شہراں دے وِچ نچدے مور

اپنا خُون پوا کے پنڈاں شہر وسائے

شہراں وِچ گواچے جو پنڈاں توں آئے

اوہو شے جو کہندے سوہُن ئے کے آنا

رِیجھاں سدھراں نال مَیں اپنے کَن چھِدوائے

اپنی صورت وی اپنی نئیں لگدی اے

اُتّے بول ای شیشہ بَن کے اَگّے آئے

توُں وِی لے بھاراں راوی پار گیوں

مَیں وی تیریاں یاداں دے پھُل ڈُھپّے پائے

اَدّھی راتی سوُرج چمکاں ماردا اے

دِن نوُں واصف تارے مینوں نظریں آئے

آپے اپنی گُلّی ساڑی، آپوں اگ لگائی
جد دی لگی ساڈے اندر وَیری ہوئی خُدائی
مَیں جوانی اوکھی پالی کھا کے دُدّھ ملائی
وا ورولے چلّے جس دَم ایہہ وی کم نہ آئی
شیشے ٹُٹے مُڑ کد جُڑدے، کرچاں ویکھ نہ رو
جو ہونا سی اوہو ہویا، لِکھی جھولی پائی
بندہ بندے توں تھک جاندا، اے قدرت دا کھیل
لوکی کہندے پیار دے اندر چنگی گل جُدائی
ساڈے نال لڑائی کاہدی، من واصف دی گل
ایس دُنیا چ وِرلے وِرلے یاری لانبھائی

جیہڑی بُوٹی دِل وِچ لائی او بُوٹی اَج پھل گئی اے
رو رو کے جو لکڑی سُکّی عشق دی اگ اچ بل گئی اے

لمیاں عمراں دے پَینڈے وی آخر نوں مُک جاندے نیں
کی ہویا جے تیری اِک جوانی ایتھے ڈھل گئی اے

میرا دوش نئیں اے کوئی، جد تک ہویا گل لکوئی
کنّوں کنّی لکدی چھپدی بھرے بازار چ گل گئی اے

اینوئیں نئیں پے ڈِیوے بلدے، اینوئیں نئیں پے جھنڈے بلدے
رضیاں والیاں قبراں دے وِچ تیرے عشق دی سَل گئی اے

چُپ چپیتا زہر نوں پیتا، واصف نیں بدنام ناں کیتا
مینوں ویکھ کے دُنیا دی اکھ آپے تیرے وَل گئی اے

کریں نہ ایتھے رُوپ دا مان
مُونہہ تے پیارے مِٹی پان

ویکھی جا دنیا دے رنگ
دنیا نوں اپنا نہ جان

عِشق دے اوکھے موڑ توں بچ
عشق اُجاڑے وسدے جہان

میریاں میری جھولی پَین
تیریاں تیرے اَگے آن

سپّیاں دے پُت مِتّر ناہیں
سُنیا نئیں توں اے اکھان

واصفؔ جِتّھے ہیرے بَن دے
مَیں اوہ لبھ لیتی اے کھان

سسّی کُوکے ، تتّے تھل
سوہنیاں ربّا پُنوں گھل

پردیساں دے کھیڑے چھڈو
وَل آؤ ہُن وطناں وَل

جاندے جاندے اگاں لا گیا
کَن چ کہہ گیا وڈّی گل

شہر دے دِیوے سارے بجھ گئے
چل ہُن گرو دوارا مَل

نویں بہار نے رنگ وکھایا
نہ کوئی پُھل تے نہ کوئی پھل

باہروں واصف سب چنگا اے
بندہ اندروں جاندا گل

کوئی دیویں کم دی مَت بھرا
ایتھے کد آواں گے وَت بھرا

جنھیں بولیا حرف محبّت دا
ایتھے اُہدی بن دی گت بھرا

اینویں کنداں پے اُسارڈے او
ایتھے پَینی کوئی نئیں چھت بھرا

تُوں کلّا ایدھر نہ آویں
میری راہ وچ بیٹھے سَت بھرا

اَیتھوں نیویں پا کے نسّی جا
ایہہ پَریا لاندھی پَت بھرا

جَد چاول گھر وِچ مُک گئے
لے موہنوں منگن بھَت بھرا

اوہنوں دا صَف دل وچ ویکھ لے
اَینویں بُہتا شور نہ گھَت بھرا

تیری یاد دے سنجے شہر وِچ میری ذات گلی دا ککھ

رو رو کے ہُن اَدھی رہ گئی تیرے نال جو لائی اکھ

اس دنیا دی یاری تے اتبار کرن توں پہلے سوچ

خود غرضی دیاں قبراں اندر لوکی رہندے وکھو وکھ

یاراں نال بہاراں کد تک، کد تک روپ دے میلے

جتھے قہر دے سورج چمکن اوہ پینڈے دی اَکھ وِچ رکھ

نیتاں دے سِر سہرے پَیندے نیتاں دے گل پَیندے پھاہ

دل دا کافر رہندا، بھانویں حج کر آوے لکھ

واصف عشق دی بستی دا دستور نرالا ہوندا اے

جے مرنے دی ہمت نئیں اے اس بستی وِچ پیر نہ رکھ

منگاں ملک تے تخت نہ رب کولوں، تیرے باہجھ نئیں کوئی تھوڑ مینوں
تیرے عشق نیں تاج پوایا اے، ہُن ہور نئیں کوئی لوڑ مینوں

مَیں تے خیال دا پنچھی چھوڑیا سی، تیرے باغ دا پھُل نہ توڑیا سی
اَیناں جرم تے اَینی سزا سجن، کاہنوں جنگلاں وِچ گیا چھوڑ مینوں

جھناں لئی اساں جُھگا گالیا سی، کچے گھڑے تے عشق نوں پالیا سی
جد غم دی کانگ نیں زور کیتا، او گئے جھناں وِچ رُوہڑ مینوں

ساری عمر گزاری اڈیک اندر، تیرے پیار دے انت نوں ویکھیا اے
لوہیا مٹی ہویا پارس کس کارن، ہن ملنے دی نئیں لوڑ مینوں

واصف پریم دے نال پریت کیتی، اکھاں نال ویکھی جیہڑی تن بیتی
شیشہ ٹُٹا تے کرچاں وی اُڈ گیاں، ہُن کوئی نہ سکدا جوڑ مینوں

رات ہنیری، کلّا ٹاپو، اُتّوں ماہ سیالا
مَیں وِچ کلّا بیٹھ کے پیواں آب حیاتی والا

دل وچارا یاداں کردا مَیں پالے وِچ ٹھردا
برفاں دے وچ اگ پئی بلدی ویکھے ویکھن والا

گل کریے تے دُور نوں جاندی، چُپ کریے تے مردے
جس نیں کدی جان اساڈی او ساڈا رکھوالا

لوکی کہندے تڑکا ہو گیا، ساڈی رات نہ مُکّی
ساڈے بھانیں ایہو سُورج، نہ چِٹّا نہ کالا

مُشک تے عشق نہ چھُپن واصفؔ، دنیا ساری جانے
جیہڑا اپنا روگ چھپاوے او ہے ہمّت والا

آون جاون والا ساہ
چُپ کر کے پے جاندا راہ

جیہڑی آپوں کنڈ اُساری
اَج او ساڈا روکے راہ

بُھکا ہوواں تے مَیں کمّی
پلّے مال ہووے تے شاہ

جس کِکّر دی چھاں نہ ہووے
اوس کِکّر دے چھوڈے لاہ

مَیں رانجھے دی رانجھا میرا
چاچا کیدو خواہ مخواہ

اَج تیری آساں دی پَنڈ
واصف سِر توں سُٹّی لاہ

○

باہروں چِٹّے اندروں کالے
ایہہ بگلے میں آپوں پالے

مکڑی وانگوں بُندا رہندا
ذہن بیچارا سوچ دے جالے

پُتلی نیں کیہ رنگ جمایا
جانن ناچ نچاون والے

آپوں بیٹھ کے پھُلّاں دے وچ
کیتا ساڈے باغ حوالے

کِنّی کھپ مچاندے بندے
اَج آئے، کل جاون والے

اپنے دل دے دروازے نوں
لائیے پکے پیڈے تالے

واصفؔ ہُن عتبار نہ کردا
تیرے وعدے ویکھے بھالے

راہ کھوجو اپنے اندر دا
کوئی وِرلا موتی لَے تَر دا
جو ٹھاٹھاں اکھّاں وِچ مارے
ئیں موتی اوس سمندر دا
جنھّے اَپنا کاسا توڑیا اے
او غیراں دے کاسے بھردا
اَیتھے لکھّاں آ کے ٹُر گئے نیں
اَج توں ایں مالک جب گھردا
کیہ جانیا سی توں واصف نوں
ہُن رگڑا کھا قلندر دا

جو کیتی سو اَگّے آئی
دُدھ دا دُدھ پانی دا پانی

تیرا اِک علاج مَیں دسّاں
چینی دے وچ تھوڑا پانی

کالی رات جُدائی والی
ایہو ڈَین اے بندے کھانی

لکھ بلاؤ مُڑ نئیں آندی
روگی کر کے جائے جوانی

جیہڑی نظر نہ آوے واصف
اوہو صُورت دل نُوں بھانی

میرے دل دے موہڑے وِچ لکھّی، تیرے درد دی فوج کمال کیتا
اَساں سُکھ منگے تساں دُکھ دِتے، کیہہ جواب مِلیا کیہہ سوال کیتا

اسی ویکھیا اَج انصاف تیرا، آپ مُنصف تے آپ وکیل بنیوں
سانوں ہجر دی سولی تے ٹنگیا اے، لوکی پُچھّن تے کھویں وصال کیتا

دولت غیراں دے پا پلّے، غم دین لئی اپنے یار کافی
دُنیادار امیر غریب ہُندا، سانوں دُکھ نیں تیرے مالا مال کیتا

تیرے کولوں اساں تینوں منگیا اے، ہُن وچ دلیلاں پئے نائیں
آپوں کہندا اسی منگو جو منگدے او، چنگا ہتھ سوالیاں دے نال کیتا

موسم آن گے فیر بہار والے، پنچھی گیت سہاگ دے گان گے فیر
پنجرے ہون گے فیر آباد واصفؔ، جنہاں لئی بہاراں جنجال کیتا

جد دا کیتا کرم پیارے، سارے دُکھ وسارے
مِلیا غم نہ تُکمن والا، سجدے لکھ گزارے
مَیں ہر حال دے اندر راضی، دنیا ساری تکلن بازی
جد دا نکتہ مُرشد دسیا، جِتی بازی ہارے
کچّا وی پکّا ہو جاندا، سُچا پیار ای پار لنگھاندا
جِھلّاں نوں گل لاون والے چنگے ہَین مَن تارے
اِک نوں موت کدے ناں آوے، جو بُھلّا سو مردا جاوے
جِنّیں جیون ادنیاں موتاں، چھڈو سَب پسارے
جو لِکھیا سو جھولی پایا، چین اساڈے گھر نہ آیا
اپنے ہتّھیں اُچیاں کندھاں واصف آپ اُسارے

○

کیہہ کھٹیا جس نیوں نئیں لایا
جس نیں لایا او پچھتایا
ماس کھوا کے یار بنایا
اُڈیا باز تے فیر نئیں آیا
رَل مِل مینوں دیوو ودھائی
میرے ویہڑے جوگی آیا
ایہہ اکھّاں جد دل تے لگیاں
دِل نَدا اکھّاں وِچ آیا
پچھ تے بولو کیہہ ہویا اے
مینوں کیوں سب نیں پرچایا
خیر دیاں خبراں شالا آون
واصف دل دا پھُل کملایا

آپے اپنی رَت نچوڑی آپے رو رو پیتی

دسّن والی گل نئیں کوئی جو بیتی سو بیتی

آپ امام تے آپ نمازی آپے اپنے سجدے

آپ نماز عشق دی اپنے کعبے دے وچ نیتی

تیرا دوش نئیں اے کوئی جو ہوئی اے توں ہوئی

ساڈے نال تے چنگی سلڈے اپنے لیکھاں کیتی

ایہو دوزخ ایہو جنّت ایہو حشر دیہاڑا

جے توں یاکاں دے وچ رہنا کر ڈسٹ سب پلیتی

سوہنے نیں ہُن سد بلایا، واصف نیں آنا سی آیا

بسم اللہ بسم اللہ پڑھ کے وڑیا وِچ مسیتی

تُسی ہر ہِردے وچ وسدے او
سانوں لامکانی دسدے او

دو موتی پیار دی یاداں دے
ساتھوں کیوں خزانے کھسدے او

ایہہ دُنیا گھانی ماکھی دی
کیوں مکھی وانگوں پھسدے او

تُسی آخر ٹُرٹُر تھک جاناں
کیوں پتلیاں کمراں کسدے او

ہُن لمیاں کھیڈاں چھڈو دی
نہ وسدے او نہ نسدے او

احسان بڑا اے واصف تے
جدی لُوں لُوں دے وچ وسدے او

اساں پُورا زور لگایا اے
دن چڑھیا فیر وی سایا اے
یا مار دیئیے یا مر جائیے
اَج اپنا جی گھبرایا اے
ہُن او دی سُنیا نچدا اے
جس سانوں ناچ نچایا اے
ایہہ کنڈے سانوں پُھل ورگے نیں
یاراں نیں تاج پوایا اے
جس باز نوں سلے لبھدے نیں
او واصف دے ہتھ آیا اے

○

گُنگے بولے ساڈے یار
ٹوکن گَل نوں اَدھ وچکار
مَیں تینوں کَدواج نہ ماری
توُں میری کَدلتی سار
مَیں راوی دا اُرلا کنڈا
توُں راوی دا پَرلا پار
ایتھے بندے گُم ہو جاندے
توُں پگڑی نوں لبھیں یار
توُں اللہ توں ڈردا رَو
میرا اُسدا ازلی پیار
مَیں الحمد دا وِرد کمایا
مَینوں بھُلیا استغفار
واصف جنگلاں نوں ٹُر گیا
اَینوئیں نہ پیا واجاں مار

مینوں میرے حال تے چھوڑ
کرچیاں کر کے ہُن نہ جوڑ

مینوں اِکّو توں درکار
تینوں سب دنیا دی لوڑ

کنڈے بیہہ کے پیار نہ ہُندا
شوہ دریا وِچ بیڑا روڑھ

آخر مکھناں نیں آ جاناں
جِس دن بیٹھی کِھیر ولوڑ

جھوٹے بھرم دا کچّا بھانڈا
بیٹھ کے وِچ چورستے توڑ

تیرے عشق نیں تاج پلوایا
واصف نوں ہُن کاہدی تھوڑ

سارے اِکو رنگ دے لوک
دکھو دکھ کی منگدے لوک
سپّاں دا تے ناں بدناں اے
یاراں نوں پئے ڈنگدے لوک
مِٹی دی مورت دے کولوں
حق منگدے وی سنگدے لوک
ڈاہڈا ویکھ کے کرن سلاماں
ماڑا ویکھ کے کھنگدے لوک
جیہڑا حق دی واج لگاوے
پھِر سُولی تے ٹنگدے لوک
منزل میری میتھوں پُچھ دی
کِتھے رہ گئے سنگ دے لوک
واصف رہندا تخت ہزارے
چنگے لگدے جھنگ دے لوک

ایہہ جیون اِک گورکھ دھندا

ایہہ بازار ہمیشہ مندا

مُک جاون گے سارے جھیڑے

یاراں نے جد پھیریا رندا

عشق نے گل وِچ ہار پوایا

سمجھو گاٹے پے گیا پھندا

ساڈے متّھے عشق دی لیکاں

تینوں ملیا مان حُسن دا

قدرشناس جے تُر نہ جانڈے

گلیاں وِچ کیوں رُلدا بندا

گلاں وِچوں نِکلی گل
جو جانے گا او پاگل

جو آوے ہُن سِر تے جھل
عاشق سب لہاندے کھل

میرا عِشق اے سدا بہار
تیرا رُوپ نہ جائے ڈھل

بے جواب دی فُرصت نئیں
ساڈی چِٹھی واپس گھل

کل نیں آخر اَج ہو جانا
اَج نیں جُوں تُوں ہونا کل

پیار دا قِصہ واصف کیہہ سی
ٹُٹی ٹہنی، سُکے پھل

اَو جس دن دے پردھان بنے
وِچ شہراں دے گُستان بنے

جیہڑے اکھاں دے وچ رہ گئے سن
او ہنجو اَج طوفان بنے

توں آپے ربّ بن بیٹھیا سی
اساں آپوں کد شیطان بنے

توں "شاہ جی" پیسے نال ہویا
اساں موچی تے ترکھان بنے

کیوں دِل نوں قیدی کیتا اے
کیوں سینے دے زندان بنے

اساں قاری حافظ ہونا سی
اوہ پاک کتاب قرآن بنے

اَج واصفؔ پڑدے وچ آیا
گل بنے تے وِچ میدان بنے

اُچیاں لمیاں ٹاہلیاں، گھنی جنہاں دی چھاں

اَج ایہہ چھاں دُھپاں نیں مَل لئی، جا بیٹھے کیہڑی تھاں،

اپنے آپ نوں ویکھن دا ایہہ نواں طریقہ ویکھو

اپنے کھمب لگا کے موراں اَج نچائے کاں

زخمی کر دے کنڈے اس دے انگوراں دے گچھے

میرے ہتھ کواڑی آئی کِکر کٹ دا جاں

سُچا پیار تے مِٹھا گنا ویلن دے وِچ پیندا

چُپ کر کے دڑ وٹ جا پیارے ویکھیں کریں نہ ہاں

ساہنوں متّاں دیون والا اُڈدا سنگ ہوا وے

مَیں گلیاں دے ککھاں وانگوں کہنا مَن دا جاں

شیشے وِچ ہنیرا دِسدا، کوئی نئیں اَج میرا

اکھاں دے وی دیوے بُجھّے دل نیں ماریا تھاں

پُنوں کیتی کیچ تیاری، بستی وِچ تھلاں دے ماری

دُنیا دے انصاف توں واصف واری جاں

ساڈی کوٹھی دانے پا
نئیں تے ناں سَئی آپوں کھا

رَوویں گا یا جاویں گا
اِکّو واری گل مُکا

کیوں روندا ایں؟ کیہہ ہویا اے؟
ساڈے دی گُجھ سِپّلے پا

دُوروں بیٹھ کے چمکاں ماریں
نیڑے آکے مکھ وکھا

تیری سب خدائیَ ویکھی
اِس توں اگلی گل وِکھا

واصِف کِتھّوں مُڑ پچھانی
لَا اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہ

○

دل دے اندر خانہ کعبہ ، ساڈا ہویا گھر وِچ حج
آپ امام تے آپ نمازی ، آپے بانگاں دیواں اج

نیڑے آ کے ویہڑے ساڈے وسنا ای تے دسّ
چمکاں مار نہ دُوروں سانوں ، اینویں نہ پیا گج

تیرا اِک علاج میں دساں ، جا کے شیشہ ویکھ
اپنا کُجھ تے نظر نہ آوے ، سانوں دسنا ایں نج

آپے لاوے عشق عدالت ، آپے پھائیاں پاوے
آپ وکیل تے آپے مُلزم ، آپے بنیا اپنا نج

لے مَیں پنجواں بال کے چلّی ، رکھیں میریاں شرماں
توں لجپال سداوندا واصف ، پالیں میری لج

ایہناں قبراں اُتّے بیٹھ کے توں اپنی چند نہ رول

ہُن پچھلیاں گلاں چھڈ دے کوئی اگلا ورقا کھول

جد کُلّی سڑے فقیر دی تُسک جاون کُل دریا

ہے ڈُونگا کھُو میت دا نہ رسی ملے نہ ڈول

ہے مرضی سوہنے یار دی جو چاہوے آپ کرے

اوہنوں چھڈ دے اوہدے حال تے توں اپنا کر پرچول

کیوں ہرناں پچھے نسدا ، او ہر ہر دے وچ وسدا

او آپے پھیرا لائے گا توں دِل دا بُوا کھول

ہَین لمبے رستے پیار دے ایس راہ چ سب کجھ ہار دے

تینوں جنگل تھل پکار دے چل اپنے یاراں کول

جو بُہتی گج وَج کردے او اپنے ہتھوں مَردے

او اندروں ہاں ہاں کردے جو باہروں دِسدے ڈھول

ایہہ کیہڑے دن دی بات اے، اَج ویکھ سہاگ دی رات اے

ایتھے ماپے کم نہ آوندے گئے گُڈیاں سنگ پٹول

چڑھدے لو کی ویکھ دے اساں بیٹھے نیویں پا
ساڈیاں تانہگاں کلہ دی ٹکیاں گل عیداں دی نہ پھول

دِن پکّے دے کے جاونا‌ں، سانوں انیویں نہ پرچاونا‌ں
گل سچّی واصف دسدے، اَج کر نہ ٹال مٹول

آپے روواں آپے ہستاں
دل دا روگ کدے ناں دستاں

سارا شہر پیارا تیرا
دس میں کیہڑے جنگل وستاں

سوہنا گھیو دے دیوے بالے
عشق دیاں جد پُھٹن مستاں

مینوں اپنے آپ توں خطرہ
کِدھر جاواں کِدھر نستاں

دُور دل پُچھن حال اساڈا
نیڑے آئیں کن وِچ دستاں

جس سمے نیں کل ٹُر جانا
اوس سمے دیاں مُشکاں کستاں

واصف میں ہاں تتّا تھل
کون مِٹاوے میریاں تستاں

اوہنوں چڑھیا شوق شکار دا او رہندا دِل دی اوٹ

او تُجّھے تیر چلاوندا، اوہدیاں دُھماں چپے کوٹ

او ہنجو کڈھدا ہردے، پیے چھوٹے وَڈّے ڈر دے

اوہدے ابرو وانگ کمان دے، او مارے اکھ دی چوٹ

او ہَتّھی دے وِچ گالدا، او محرم ہردے حال دا

او کاری گر کمال دا، او کڈھ دا دل دے کھوٹ

او آپے وسدا رسدا، نالے دیندا نالے کھسدا

اوہدے لُوں لُوں دے وِچ وَسدا اوہدا ناں لیا جس گھوٹ

جو دنیا دا بُت بھن دا، اوہدے دل وِچ کعبہ بن دا

کدے باہُو، داتا بن دا، کدے خواجہ مِٹھن کوٹ

او باز کدے نہ آوندا، او سب نوں خاک ملاوندا

او کلّا بیٹھ چلاوندا اے تقدیراں دے نوٹ

جیہڑا اوس نوں راضی کردا، او مر کے وی نہ مردا

اَج واصف اوہدے ناں توں کر دِتّی جندڑی سوٹ

یاری لائی آ، توڑ نبھا
کدھر جاناں ایں ایدھر آ
میرے کول جے آ نئیں سکدا
مینوں اپنے کول بُلا
برفاں دے وِچ محفل لگی
جے دِیوا ایں اگ لگا
کھُسر پھُسر کم رنّاں دا
مرداں وانگوں پڑ وِچ آ
دنیا وِچ قیامت لتھّی
اپنیاں پنڈاں آپے چا
ٹاویں ٹاویں دُکھ نیئں چنگے
جے لانے نیں سنگھنے لا
واصف تینوں نیئں بُھلے گا
جا بابا تُھن سِر نیئں کھا

ایہہ بن سن موتی انمول
ہنجو سانبھ کے رکھناں کول
شہر دے بوہے کھُل جاون گے
پہلے دِل دا بُوا کھول
جِس دے ناں دی ڈھولک وجدی
اوسے یار نوں کہندے ڈھول
جو گیت توں چنگا گیت
دَبّی رہن دے اگ نہ پھول
میرے ورگا رِل جاوے گا
پہلے اپنے ورگا ٹول
سونے ورگی اے جوانی
اینویں نہ مِٹی وِچ رول
اَج تے پتھر وی پُچھدا اے
کیہہ چاہناں ایں واصفؔ بول

اساں سوچیا کی سی، کی ہویا مَت مار گئی تدبیر اپنی
گھوڑا سُفنے دا وانگ وا اُڈیا پچھے رہ گئی تعبیر اپنی

ایہنوں کہندے کمال مصوری دا جادو سر تے چڑھ کے بولدا اے
اوہنیں اپنے ہتھ نوں چُمیا اے جَدو ویکھی اوہنیں تصویر اپنی

ایہہ دُنیا گل نہ جان دی اے، وِچوں کھیڈ ساری دُھپ چھاں دی اے
مَینوں روندا ویکھ کے ہسدی اے، ہساں مَیں تے روندی تقدیر اپنی

پنچھی گا گا کے آخر اُڈ جاندے، ایتھے سدا بہاراں نہ رہندیاں نیں
باغ ہُندا سدا باگاں والیاں دا اینویں سمجھ نہ بیٹھیں جگیر اپنی

تُساں وسدے رہناں اخیر تائیں، اساں سدا نہ رہناں جناب ایتھے
بھابی جد دی آئی اے گھر اندر اکھاں بہن توں پھیریاں ویر اپنی

بندے کدے ناں آپ نوں موڑدے نیں، گُنڈھے سدھراں دے پپے جوڑدے نیں
ہتھّاں نال بنا کے پان واصف بَندے اپنے گل زنجیر اپنی

توں اَج کل دیاں گلّاں کردا

واصفؔ مُڈھ قدیم دا بردا

اپنی بال کے اپنی سیک

کیوں کلّا پالے چ ٹھَردا

لُٹ مچاون توں پہلاں او

اکھّاں دے وِچ سُرمہ بھَردا

اوہدے گل چ پاؤ ہار

جیہڑا جِتّی بازی ہَردا

رُکھ ورگا نئیں کوئی یار

دُھپّاں کھاندا تے چھاں کردا

تیرے سِر تے بدّل کالے

ساڈیاں اکھّاں مِینہ پیا وَردا

کر گئے کُوچ مسافر ایتھوں

جَندا ویکھ واصفؔ دے گھر دا